

Досвід учасниць:

Наталя:

Коли я пішла на реколекції, моє життя не мало сенсу. Моя душа була голодна. Там, за ці три дні, я зустрілася з Богом, з Його любов'ю. Загоїлась рана, яку я носила в собі роками. Таке відчуття, ніби я знайшла справжню перлину. Здобула глибокий духовний спокій та одужання. Тепер я маю для чого жити, і життя дедалі більше відкривається переді мною.

Вікторія:

Після усвідомлення скоєного, найважчим для мене було пробачити собі. Я намагалася це зробити не один рік... У мене на серці ще ніколи не було так мирно, як після реколекцій. Тепер я знаю, що моя дитина з Богом. Мені стало легше подумки спілкуватися з нею, ми стали ближчими. Я знаю, що мене пробачив Бог, пробачила моя ненароджена дитина. І саме вона, через цей біль, і привела мене до віри. Саме через цей страшенний гріх я відчула, що Бог є, що я не байдужа Йому. Я відчула себе живою, вільною, відчула, що я – частинка цього великого світу. Я все життя дякуватиму Богу за те, що ці реколекції були у моєму житті.

Олена:

Ці кілька днів повністю змінили мій світогляд. Біль, з яким я жила довгі роки, образи, страхи, неправильне сприйняття себе, самозвинувачення, були ніби вирвані з моєї сутності. Я зрозуміла, що корінь багатьох бід був у мені самій. Реколекції допомогли мені стати уважнішою до себе, слухати своє серце. Я очистилася духовно. Стала ближчою до Бога. Частіше молюся, дякую за кожну мить мого життя і приймаю усі випробування з покірністю, бо знаю, що Бог хоче мені добра, хоче навчити мене. Дякую всім, хто в ті дні знаходився поруч, хто ділився і приймав.

Ірина:

Я думала, що ця подія так глибоко похована в мені, що немає сенсу щось із нею робити. Проте, насправді, це було не так: будь-які обставини могли розворушити цю рану. Тоді все вибухне, як вулкан, і я нічого не зможу вдіяти. Я вважала, що ніколи ні з ким про це не розмовлятиму. Але тепер, якщо я знатиму, що хтось збирається зробити аборт, я вже не зможу мовчати. Постараюся зробити все, щоб зупинити цю біду, і розповім, яке величезне духовне страждання це мені принесло. Я закликаю всіх взяти участь у цих реколекціях. Вони звільнять вас та зроблять щасливими.

Вінниця: (063) 314 62 27 - сестра Моніка, (097) 981 21 22 - Олена
Закарпаття: (050) 54 64 758 - Тюдє, (095) 566 20 78 - отець Мирон

„Головна особливість Бога- це милосердя”

НЕ БІЙСЯ, Я ТЕБЕ НЕ ЗАСУДЖУЮ...

**Реколекції для жінок, які пережили аборт
або втратили ненароджену дитину**

Реколекції проходять 1 раз на рік у Вінниці та декілька разів на рік на Закарпатті.

Найближчі реколекції пройдуть у Вінниці **з 28 вересня по 1 жовтня 2016 року**.
Початок - середа 28 вересня (18:00). Завершення - субота 1 жовтня (14:00).

Ви можете взяти участь у заході, незалежно від конфесійної приналежності.
Цей семінар допоможе також медикам, які брали участь у абортах.
Конфіденційність гарантується.
Організатор – Група захисту життя «Сім'я і життя» із Закарпаття.

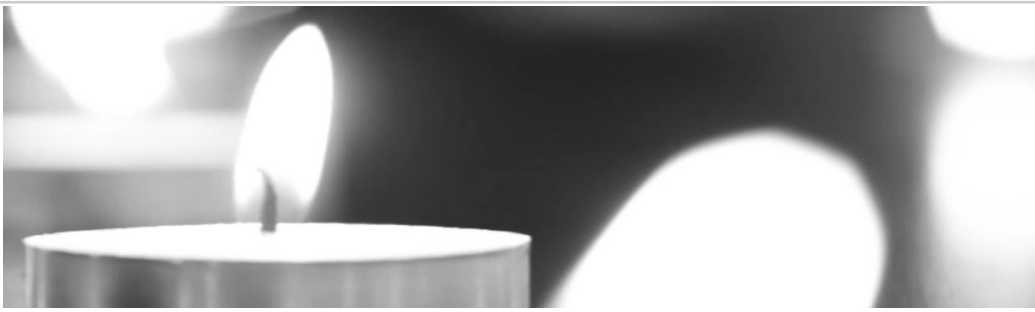
Отримати детальну інформацію та зареєструватися Ви можете за телефонами:
Вінниця: (063) 314 62 27 - сестра Моніка, (097) 981 21 22 - Олена
canossavin@gmail.com
Закарпаття: (050) 54 64 758 - Тюдє, (095) 566 20 78 - отець Мирон
simya.i.zhyttya@gmail.com

**- Багато хто каже, що на цих реколекціях одужав внутрішньо.
Як це відбувається?**

Бог – той, хто лікує. Зустрівшись з Ним людина розуміє, що всупереч усім її помилкам та гріхам, її можна любити. Таким чином стає можливим примирення не тільки з Богом, а й із самим собою. Звичайно, трапляється ще багато іншого, але хай це залишиться несподіванкою.

З великою любов'ю чекаємо на всіх!

Коли загоюється рана душі...

Можна, я звертатимуся до тебе на ти? Навіть якщо ти віку моєї мами, чи навіть старша. Бо у нас є спільний біль. Якщо тобі біля 30-ти чи більше, то, нажаль, дуже ймовірно, що ти, як і я, робила аборт.

Я знаю, ти намагаєшся забути про це, ніби це було не з тобою. Вмовляєш себе, що «це було давно», що «то ще була не дитина» і носиш маску «в мене все добре».

Але проходять роки, навіть десятиліття, і часом трапляються речі, які повертають тебе у реальність...

...Ти думаєш, скільки років могло б зараз бути твоєї ненародженій дитині...

Уявляєш, хто це був хлопчик, чи дівчинка... Якби її звали... Якою б вона була...

Можливо ти, як і я, «розлюбила» пору року, коли це сталося: минуло вже понад 10 років, а я досі відчуваю, як щороку щемить моя душа наприкінці травня...

А може, ти не хочеш зізнатися, що так і не пробачила: своєму чоловікові - який примусив, мамі - що не підтримала, собі - якої ніби не існувало тоді...

І як би не суспільство не «робило вигляд», що аборт – це норма, буденність, ти знаєш, що це не так, що аборт – завжди трагедія. Бо найбільший подарунок – це життя. А ти знехтувала цим. Зробила всупереч те, на що не мала права. І загубленого життя твоєї дитини вже не повернеш.

А зараз, хіба має значення, що, можливо, тоді ти була зовсім молода і незаміжня, чи що ще не закінчила навчання, чи що «він» був проти, чи що батьки наполягли, чи що «лікарі не залишили вибору», чи що були проблеми з грошима, чи, що, можливо, в тебе вже була дитина, і, може, навіть не одна, чи, що просто «було не час», чи те, що «тоді всі так робили», чи навіть те, що ти, насправді не хотіла...

Нічого з цього зараз немає значення. І чим більше років минає, тим сильніше ти відчуваєш, що є тільки твоя душа, зранена болем, і дитина, якій ти не дозволила народитися і ... Бог.

І навіть якщо ти переконувала себе, що у Нього не віриш, ти відчуваєш, що Бог є. І найбільше прагнеш прощення. Щоб Він пробачив тебе, і пробачила твоя ненароджена дитина. Щоб ти змогла пробачити собі і тим, хто не допоміг тобі тоді.

Не тікай від себе. Бо душу все одно не обманеш. І настане момент, коли тікати буде вже нікуди... Ти не можеш повернути час назад і вийти з того страшного кабінету. Але можеш пробачити і відчути себе прощеною. І жити в мирі, з собою, Богом і усім світом.

Бог не засуджує тебе. І ти не одна.

****Що спонукало Вас до роботи з жінками, які пережили аборт?***

Те, що вони страждають. Часто навіть десятиліттями. До того ж, вони гадають, ніби самотні з цим болем – хоч день у день зустрічають людей, які в глибині душі так само страждають, однак так само добре це приховують. Приходячи до нас, багато з таких жінок зізнаються: «Я прийшла, тому що так неможливо жити!» Хоча зовні нічого не помітно. Постабортний синдром зустрічається набагато частіше, ніж нам здається.

Які симптоми постабортного синдрому?

Часто він супроводжується самозвинуваченнями, почуттям провини, заниженою самооцінкою, відчуттям порожнечі, униканням теми про аборт; нерідко відзначаються порушення сну, депресія, пошук спасіння у таблетках чи в алкоголі. У когось бувають повторювані сновидіння, пов'язані з загиблєм малюком. Часто погіршуються стосунки з партнером та сексуальне життя.

У якій формі Ви надаєте допомогу?

Кілька разів на рік ми організовуємо триденні реколекції на вихідних у дуже гарному і тихому місці.

Одночасно на них може прийти не більше 12 осіб; це потрібно, щоб мати змогу приділити увагу кожному. Досвід показує, що за ці три дні відбуваються такі великі зміни, що учасники, які прийшли зі страхами та болем, повертаються додому з миром та радістю.

**** фрагмент інтерв'ю з організаторами реколекцій***

